

MÉREGTELENÍTŐ
2019.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Mikor írni kezdtem ezt a levelet, ugyanakkor hallottam a rádióban a híreket az iráni árvízről, 11 halottról és sok száz sebesültről, lakhatatlanná vált otthonokról. Elgondolkodtam, naponta hányan kerültek, kerülnek ilyen helyzetbe. Mennyire esendőek, mennyire kiszolgáltatottak vagyunk rajtuk kívül álló erőknek, eseményeknek! És milyen csodálatos erő működik bennünk, hogy ezekből fel tudunk állni, újra tudunk kezdeni!

De hány ember van, aki belefáradt, aki a földön marad, ha elesett. Vagy nem tanult meg küzdeni, vagy már elfogyott minden ereje.

Van-e bennünk segítő szeretet, részvét a bajban lévők iránt? Erről szólnak a következő oldalak.

Nagybőjtben keresztutat járunk, kísérjük Jézust lélekben, Vele vagyunk, amikor földre zuhan. Ő velünk is együtt esik, ha földre bukunk, de részvétre is Ő indítja a szívünket, ha bajban lévőket látunk.

Ha sikerül segíteni, erőt adni, és egy-egy élet újra indul, ha feltámad lelkében az, aki már lemondott mindenről, adjunk hálát, hogy segíthettünk. Az újra induló Életet látni - ennél nincs is nagyobb öröm.

Így nézhetjük csodálattal a Természet újra éledését is!

Hála minden feltámadásért itt a földi létben, s hála a Feltámadás ígéretéért, hitéért abban a másik dimenzióban!

Berényi Mihály: Nincs

A kis Jézus nélkül nincs szenteste.
Húsvét sincs, ha nem vérzik szent teste.
Feltámadás sincs, ha nem ölik meg.
Fogsz még találkozni vele, hidd meg!

Jókai Anna: Ima virágvasárnap alkonyán

Istenem.

Az az alkony.

A földre döngölt örökzöldek.

A már üres úton horpadt pléhdobozok zörögnek.

Hasadt nejlonzacskók a bokrokon fennakadva.

Köpésbe ragadt csikkek a taposott fűben.

Istenem.

Ez a piszkos alkony

a hamis csillogású nappal után -

Mert semmi sem volt a híg fényben valódi:

sem a csődület, sem az ujjongás,

sem az integető pálmaágak

sem a fejhangon intonált hozsanna.

Egy álságos jelenet mozgatott bábjai voltunk.

Nem itt dőlt el a sorsunk.

Istenem.

Alkony van.

Kivérzett eufória.

A tömeg berekedt.

Vedel, zabál:

vacsorál.

a Tévé elé ül.

Új üvöltésre készül.

A "feszítsd meg" élvezetesebb.

A kereszthalál érdekesebb.

Istenem.

A nagypéntek a valóság.

Nem csap be engem.

A virágvasárnap illuzióját

engedd elfelednem.

Teimel Éva: Megfeszítve

Föld és ég közt
megfeszítve létezem.

Ezt már nem értem,
azt még el nem érhetem.

Szívem mélyén édes béke,
hála, öröm, szeretet.
Ám kívülről kusza vágyak
fergetege betemet.

Hol vagy vágyam örök célja,
rejtőzködő Végtelen?

Bár körülvesz jelenléted,
magamhoz nem köthetem.

Végy egészen birtokodba,
ég és föld közt haldokolva
hadd éljek a szívem mélyén,
hol már Úr a Szeretet!

Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír fele hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó
gyászban.

Ím ébred az élet és támad a nap
már.

A madarak kara csak egy fénylő
sugarat vár,
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé... Csak úgy, mint
régén.

Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttük ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet
mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a
Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta
szemébe,
és suhog a korbács és csattog az
ostor.

Hol, aki megvédje, a hős, az
apostol?
És az Atya hallgat? – Mély csend ül
az égen
s most hajnalik újra, csakúgy... úgy
mint régen.
Hogy hurcolták! Mint egy
gonosztevőt.
S még volt, ki gúnnyal nevette Őt,

amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdösve, gyalázva a fára
szegezték,

de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett
még,

ott fenn a kereszten anyát és
poroszlót:

könnyet hullajtót és gyilkos sebet
osztót.

Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!

Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír fele hárman,
nagyapóteki gyásszal húsvéti
sugárban.

Hogy látnák szemükben keserű
könnyekkel,

milyen csodálatos ez a reggel.

A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.

A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!

Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,

az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor, ha nincs még húsvéti
szíved,

a nagyapótekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón búsan, amint
van,

s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Wass Albert: Látható az Isten

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten!

De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, zivataros,
villám-világos éjszakákon.

Szádeczky-Kardoss György: Nincs időd!

Szoktál-e néha meg-megállni,
És néhány percre megcsodálni
A zöld mezőt, a sok virágot,
Az ezerszínű, szép világot,
A dús erdőt, a sűgő fákat,
A csillagfényes éjszakákat,
A völgy ölet, a hegytetőt?
Nem, neked erre nincs időd!

Szoktál-e néha simogatni,
Sajgó sebekre enyhet adni,
A hulló könnyeket letörölni,
Más boldogságán is örülni,
Meghallgatni, akinek ajka
Bánatra nyílik és panaszra,
Vigasztalni a szenvedőt?
Nem, neked erre nincs időd!

S ha est borul a késő mára,
Készülni kell a számadásra,
Mérlegre tenni egész élted, ,
Tettél-e jót, láttál-e szépet,
Hiszen már látod a temetőt!
És nincs más vágyad csupán ennyi:
Nem rohanni, csak ember lenni
De most már késő!..... Nincs időd!

Fésűs Éva: Szeretném elmondani még...

Minden dalom, versem csak
törmelék,
pillanat-életem szilánkja,
mit a halál tesz majd lapátra....
Mégis szeretném elmondani még
a boldogság káprázatát,
amely vasmarkú fájdalmak között is
annyiszor rám talált.

A tüskéket hitemnek rózsafáján,
s konok kapaszkodásomat
a Gondviselés szalmaszálain,
mikor cserbenhagytak az álmaim.
Az események könyörtelenségét, s
azt a csodát,
ahogyan mégis mind hasznomra vált.

Beomlott reménységek romjain
tücsökmuzsikás szavak vigaszában
az örökérvényű mesék
mindent megoldó képletét,

s ahogy felrázták alvó szívemet
a szeretet áramütései,
amikor emberszemek sugarával
emberentúlról üzent Valaki.

A harcokat hitvány magammal,
amikor elfordult az angyal;
kétségeket és bizonyságokat,
egész esendő voltomat,
s közben a kegyelem
keresztvízből megmaradt harmat-
cseppjeit lehajtott fejemen.
Lassan elengedő gyökereimben
érezem a remegést,
s egy mámorító titkot,
hogy élni nagyon szép volt.

Csak ezt akartam elmondani még

Palásthy Árpád: Öregek szerelme

Megérzed azt, ha hozzád érve
Arcomról eltűnik az árnyék,
Nem várok tőled nagy szavakat,
Mert egy érintés szebb ajándék.

Megérzed azt, ha egy pillantás
Ezernyi színt gyűjt egy sugárba,
Megleled benne azt a kincset,
Melyet kutathatsz mindhiába.

Végül megérzed azt, ha hívlak:
Vitorlánk fehér szárnya lebben,
Hajónk elhagyja majd a tengert,
S eltűnünk fent a végtelenben.

A pszichológus tanácsai

Ha azt szeretnétek, hogy a gyerekek megerősödjön az önbizalma, kérlek, ne alázzátok meg őt, ne nevezzétek tudatlannak, butának, szerencsétlennek, ügyetlennek, ne hasonlítgassátok össze a kárára másokkal. Inkább azt mondjátok el neki, hogy az ő korában ti is ugyanígy küszködtetek azokkal a dolgokkal, amikkel ő, erősítsétek meg abban, amiben jó! A modern pszichológia és pedagógia üzenete, hogy sugározz bizalmat! Nézz a gyerek szemébe, és mondd neki: tudom, hogy te ezt meg fogod tudni csinálni, képes vagy rá! Tudjátok, micsoda varázsmondat ez? Olyan gyógyír a szívnek, hogy a felnőtt kapcsolatokban is nagyon érdemes használni.

Nagyon érdemes fejleszteni azt a képességünket, hogy kívülről és bizonyos távolságot teremtve rá tudjunk tekinteni életünk fájdalmas eseményeire. Ilyenkor szempontváltás történik, amit a pszichológia *átkeretezés*nek nevez. Amikor megtörtént veled az adott esemény, egy bizonyos helyzetben voltál, és annak megfelelően láttad a valóságot. Az átkeretezés során megpróbálsz más szemszögből rátekinteni. Mindenféle optikából megnézed a történeteket, nemcsak a magad, de a szeretteid, környezeted nézőpontjából is. Azáltal, hogy elkezdesz mozogni a saját beszorult lelki helyzetekben, életbe lép a kaleidoszkóp effektus: ha csak egy picit részletet is elmozdítasz, a teljes kép megváltozik. Ez pedig óriási megkönnyebbülést hozhat magával, egy csodálatos feloldó folyamat első lépése lehet, amelynek keretében a beszorult, betokosodott lelki tartalmak utat találhatnak kifelé.

Ha valakit elveszítettünk, akit szerettünk, a lélek azonosulással gyógyul. Egyszer csak észrevesszük, hogy bizonyos tulajdonságait, mozdulatait öntudatlanul is átvettük annak, akit nehéz elengedni. Valami apró gesztust, hangsúlyt vagy mindennapi szokást. Például úgy terítünk, úgy hajtjuk össze a szalvétát, ahogy az elhunyt édesanyánk tette. Valamit föltámasztunk abból, aki elment. Akkor ér véget a gyász időszaka, az elengedés folyamata, amikor az ember azt veszi észre magán, hogy valamit épp úgy csinál, ahogy a számára fontos elveszített személy annak idején, és ráésszám arra, hogy egy darabkát belőle beépített az énjébe. Őt már nem kapja vissza, de valamit belőle mégis megőrizhet haláláig. Így folyamatosan össze vagyunk kötve mindazokkal, akiket valaha szerettünk, mert a lelkünkben ott van az emlékük, és a viselkedésünkben néhány motívum, amiről tán magunk se tudunk..

Tilos a tanácsadás - úgysem használ, mindenki csak a saját fejével gondolkodhat, nincs értelme. Akinek a tanácsa beválik, arra azért haragszunk, mert okosabb, mint mi, akinek nem válik be a tanácsa, azt lenézzük, ostobának tartjuk, de mindkét esetben rejtett harag a dolog vége - ezt inkább kerüljük el.

A részvétről

Életünk sokféle próbatétele közepette időnként vigasztalásra szorulunk. Bár ez gyermeked dolognak tűnik, felnőtt ember nem is szívesen vallja be, de egy nehéz élethelyzetben mégis jólesik néhány együtt érző szó a barátunk részéről.

Nem azért, hogy felülbíráljunk egy súlyos orvosi diagnózist, vagy egy méltatlan döntést visszavonassunk a felettesekkel, hanem egyszerűen azért, hogy ráhangolódjunk szerencsétlenül járt barátunk lelkiállapotára, aki talán éppen tőlünk kap lendületet az újrakezdéshez, mert az orvos, az ügyvéd vagy a többi hatóság szakirányú döntésétől biztos, hogy nem kap lendületet, hanem úgy érzi magát, mint akin győzött az intézmény.

Az intézménynek és képviselőinek nem dolga a lelki istápolás. Az intézménynek csak az a dolga, hogy az emberi kapcsolatok rendszere szabályosan folyjon. Ez fontos, de nem elég. A vigasztalás már nem elintézni való, nem zárható aktákba és grafikonokba, oda teljes ember, és ami a legfontosabb, idő kell. Mert azt a legnehezebb felvállalni, amiről előre látjuk, hogy nem tudjuk megoldani.

Ezek a keresztetek. Amelyeket egy darabig mi viszünk, de aztán azok hordoznak bennünket, mert annyira egybenövünk. Mindennapi keresztjeink azok az események, amelyekre időt kell áldoznunk. Ilyen kereszt másokat vigasztalni, de mások vigasztalását elfogadni is. (Sánta János)

Munkámnál fogva /lelkigondozás/ sokat beszélgetek az Idősek Otthona lakóival. Egyikük – aki a médiákból sok ismerettel rendelkezik a mai világ problémáit illetően – azt hiányolta, hogy a katolikus egyház miért nem segít a világ szegényein, rászorulóin. Először nem is tudtam rendszerbe foglalni azt a sok ismeretet, ami a napi hírekből kiderül, mi magyarok, ezen belül az egyházunk is milyen sok anyagi segítséget nyújt a világ szegényeinek. Azt gondolom, nem jó szemérmesen hallgatni ezekről, hadd tudja meg a világ, igenis, mi törődünk egymással. Bizonyára lehetne ennél többet is, másként is. Az alábbiakat ezért idézem napi híradásokból, hogy bővüljön újságunk olvasóinak az ismerete. (a szerkesztő)

- **MTI, 2019.03.01.:** Több tízmilliót gyűjtöttek a magyar katolikusok az üldözött keresztényeknek

- **A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia /MPKP/ a 2018 szeptembertől karácsonyig tartó gyűjtése** során hatvannégy millió forintot gyűjtött a szíriai üldözött keresztények megsegítésére közölte a szervezet sajtószolgálat.

A hívek felajánlásaiból az MKPK az igények felmérése alapján az AVSI Alapítvány Nyitott kórházak elnevezésű szíriai humanitárius programját, valamint a szíriai Katolikus Karitás munkáját támogatja.

- **Magyar Idők, 2018.12.13.:** Magyarország követésre méltó modellt mutat be az üldözött keresztények megsegítésében – jelentette ki II. Efrém Ignác szír ortodox pátriárka a Miniszterelnökség Keresztényüldözés elleni kerekasztal című budapesti rendezvényén. A pátriárka köszönetet mondott a magyaroknak, amiért kellően bátrak voltak ahhoz, hogy másként viselkedjenek, mint „a többiek”. Magyarország segített az üldözött keresztényeknek, miközben más – mind anyagi lehetőségeikben, mind méretükben nagyobb – államok nem tettek így, mert csak arra törekedtek, hogy politikailag korrektek legyenek. Magyarország, félretéve a politikát, megpróbál segíteni, ami reményt ad...

II. Efrém Ignác elmondta, hogy az elmúlt hét év során Szíria elveszítette keresztény népességének a felét, de Libanonból, Jordániából és más közel-keleti országokból is távoznak a keresztények... Hangsúlyozta, azonban azt, hogy ő és közössége mindenképpen a Közel-Keleten akarnak maradni. Elsődleges igényük, hogy ebben kapjanak segítséget, bár egyes államok inkább abban segítenek, hogy a keresztények elhagyják a szülőföldjüket.

A Hungary Helpsnek köszönhetően otthonokat tudtak helyrehozni – közölte a pátriárka. Bár nagy a válság Szíriában, egyetemet alapítottak és gyógyszer-gyárat építenek. Ez azonban csupán kettő a nagyon sok projekt közül – jegyezte meg.

Azbej Tristan, a Miniszterelnökség üldözött keresztények megsegítéséért és a Hungary Helps Program megvalósításáért felelős államtitkára jelezte, hogy az Országgyűlés döntése értelmében új szakaszába lép a két éve indult a program. A Hungary Helps életre hívásában három dolog játszott szerepet: A gazdaság erősödése, aminek következtében Magyarország jobban meg tud felelni annak az erkölcsi kötelességének, hogy kivegye a részét a világ humanitárius válságainak megoldásából. A következő ok, hogy a migrációt nem támogatni kell, hanem megelőzni. A szigorú határvédelemmel párhuzamosan segítségnyújtás szükséges. A harmadik az a fenyegető felismerés, hogy mára a kereszténység lett a legüldözöttebb vallás.

- A Magyar Katolikus Egyház évente kétszer országos akciót szervez a hazai szegények, rászorulóknak megsegítésére is: száraz élelmiszereket, tisztítószereket és pénzt gyűjtenek, így a mostani nagybőjtben is várják az adományokat.

"Hálásan köszönjük a hívek és minden jó szándékú ember nagylelkű adományát, amelynek segítségével ki tudjuk fejezni a katolikus egyház egységét és szolidaritását..." (MKPK)

„Egység a lényegesben, szabadság a nem lényegesben, szeretet (karitás) minden dologban.” (XXIII.János)

Böjte Csaba testvér Afrikából hazatérve...

(részletek a Magyar Kurír március 15. számában közölt interjúból)

Csaba testvér és Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetes, Hölvényi György EP-képviselő és Azbej Tristan, az üldözött keresztények megsegítéséért felelős államtitkár március 1. és 10. között Kongóba és Kenyába utaztak, hogy felmérjék a humanitárius segítségnyújtás lehetőségeit.

- Milyen világ tárult fel a szemeik előtt?

– Azt tudtam, hogy a Jóisten csodaszép világot teremtett, a Kárpát-medencében sincs két egyforma ember, virág, állat, de hogy ennyire sok izgalmas dolog legyen a világban, nem gondoltam volna. Afrika egészen más kontinens, lassan egymilliárd emberrel, hihetetlen nagy országokkal.

Nekünk, római katolikusoknak jó tudni, hogy mindenütt jól kiépített egyházmegyék, plébániák, templomok, szerzetesrendek vannak. Voltunk egy teológián Kenyában, a Nyeri egyházmegyében. Egy hegy tetején fekszik, eldugott helyen, alig tudtunk autóval kimenni oda, a terepjáró is leállt, a legvégén gyalogolnunk kellett jókorát. Az intézményben háromszáz kispap tanul, nagyon vagány gyerekek; több mint két órát vártak ránk, mégis ének-szóval, szeretettel fogadtak minket. Az intézmény 27 éve működik, azóta több mint háromezer papot szenteltek fel – igen, egy vidéki teológián.

Ráadásul valamennyi megkeresztelt minden vasárnap szépen elmegy a templomba. Nyeri környékén, ahol Baden-Powell, a cserkész atyja van eltemetve, egy kis faluban templomot építenek közösségi összefogással. A magassága biztos kisebb, mint az összes európaié, de a szélessége, hosszúsága az megvan: ezerkétszáz ülőhelyet terveznek bele. A nőszövetséggel együtt egy csapat várt bennünket, táncoltak, énekeltek. Az emberek büszkén mutogatják a hat éve épülő templomukat. Ha mi ilyen büszkék tudnánk lenni a Szent István-bazilikára, a nagy templomainkra!

– A látogatásnak azért nemcsak ilyen jellegű tapasztalatszerzés volt a célja, hanem például Kongóban a már több mint két évtizede ott szolgáló Hardi Richárd testvért is meglátogatták.

– Mbuyi-Myinban látogattuk meg a szemorvost, aki a Nyolc Boldogság Közösségnek a tagja. Hardi Richárd 22 éve hihetetlen elkötelezettséggel szolgálja azt a nyolcmillió embert, akik számára csak ő biztosít szemészeti ellátást. Először bérelt épületben dolgozott, aztán épített két kisebb rendelőt, amelyekben műtéteket is végeznek. Több mint hatvanezer beteg kartotékát láttam az intézetében. Most a magyar kormány a Hungary Helps Program keretében egymillió dollárt ajándékozott ennek a nagyszerű embernek, hogy megépíthesse álmai kórházát...

Ebben a kétmillió városban, ahol amúgy gyémántbánya van, nincs víz, nincs villany, nincsenek utak. Amikor elkezdték az új szárny építését, kézi erővel ástak egy hatalmas gödröt víztárolónak: lapáttal csinálták, nincsenek gépek... Richárd atya elve, hogy az építkezéshez ugyanúgy helybeli embereket alkalmaz, mint személyzetnek, mert azt szeretné, hogyha majd eljön Kongóból,

csak a saját helyére kelljen valakit keresni, a struktúra maga megmaradjon

– **Hamvázoszerdán a kenyai parlamentben vettek részt a szertartáson. Nem nagyon hallani olyanról, hogy egy parlamentnek lenne kápolnája...**

– A kápolnához tartozik egy lelkész is, aki rendszeresen misézik. Hogy a hamvázoszerdai misén mennyien voltak a képviselők, és mennyien az alkalmazottak, azt nem tudom, de tele volt a kápolna...

Nők napján egy fegyházban volt igazán izgalmas tapasztalatunk, az ezerkétszáz-ezernégyszáz rab számára – férfiak és nők vegyesen – az udvaron nagyon szép sátrakat állítottak fel. Mind a férfiak a nőknek, mind a nők a férfiaknak előadtak egy-egy darabot, mindkettőn sokat derültek, fogták a hasukat a nevetéstől... Mondtam is, hogy ha valamit összepakolhatnék magamnak Afrikából, az nem gyémánt vagy leopárdbőr lenne, hanem az a vidám, jókedvű, gyermeki tiszta lélek, ami a felnőttek szeméből is állandóan kikandikál, még a börtön sem tudja kiirtani.

– **Vajon ezt a boldog, gyermeki lelkületet mi, európaiak is ki tudjuk magunkban alakítani?**

– Egyik ismerősöm mondta, hogy gyermekkorában milyen finom volt a húsvéti sonka, a kolbász meg a tojás, s most valahogy nincsen meg az az íze. Mondtam: ha előtte negyven napot böjtölne, meglenne most is a zamata. ...Ha a fizikai létünk veszélyben van, akkor az arc sokkal jobban ragyog. Az a sok jó, a kényelem, amit Isten irgalmából mi megvalósítottunk, megvéd, de el is zár a teremtő Istenünktől.

– **Magyarország a Hungary Helps Programmal segít, de mi, személyesen hogyan tudunk segíteni az afrikaiakon?**

– A ferences atyák mondták, hogy aki tud angolul, szívesen várják önkéntesnek: munka van bőven, ők adnak szállást. Maximum három hónapot lehet ott tölteni turistavízummal. Jó lenne, ha mernénk kilépni a mi kis saját gettónkból és mernénk távolabbi embertársaink felé fordulni. Ezt a testvérplébániai, testvéregyházközségi, testvériskolai kapcsolatokon keresztül lehet a legjobban megtenni. Én például ösztöndíjjal segíték jópár gyermekem: húsz-harminc euró évente nekik már nagyon sokat jelent. Egy helyütt a ferences nővérek az iskolájukat szeretnék bővíteni, tízezer euró kellene, hogy megvegyék azt a telket, ami mellettük fekszik. Ehhez is hozzá lehet járulni.

Megható történet

A II. világháború alatt Németországban egy olasz származású protestáns lelkészt fogtak el. Koncentrációs táborba került, borzalmas állapotba jutott. Csonttá-bőrré fogyott. Egyik alkalommal, mikor megverték, a keze is eltört. 1943 karácsonyán a táborparancsnok hívatta a lelkészt. Ahogy belépett, látta, hogy a táborparancsnok egy nagy, fenséges ételekkel megrakott asztalnál lakomázik. Evett-ivott, a fogoly pedig ott állt és nézte. Egy idő után a táborparancsnok megszólalt, és kérdezte: Hiszel-e még a 23. zsoltár szavaiban: „asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára, serlegemet csordultig megtöltöd.” – Hiszel-e még?

A lelkész azt mondta: Igen, hiszek. Mire a táborparancsnok folytatta: A feleséged nagyon jól főz!. A lelkész megrettent. A parancsnok folytatta: A feleséged hónapról hónapra küld egy csomagot süteményekkel és mindenféle finomsággal tele. Nagy élvezettel szoktam fogyasztani.

A lelkész keze ökölbe szorult. A családjára gondolt, a négy kicsi gyerekére, arra, hogy a szűkös élelemkészletükből spórolták meg, amit neki el-elküldtek. Aztán vége lett a háborúnak. Mind a ketten túléltek. A táborparancsnok egy ideig bujkált, de aztán elfogták és börtönbe került. A lelkész elhatározta, hogy meglátogatja. A táborparancsnok nem ismerte meg. A lelkész azt mondta: Én vagyok az „egyes fogoly. Emlékszik még „43. karácsonyára”? Akkor a táborparancsnoknak minden eszébe jutott. „Most eljött, hogy bosszút álljon?”- kérdezte. „Igen”- mondta a lelkész, és elővett egy csomagot. „Megkértem a feleségét, hogy készítsen magának egy csomagot, elhoztam.” A táborparancsnok kibontotta a csomagot, kezébe vett egy süteményt, aztán elkezdett zokogni. „Bocsásson meg nekem!” Mire a lelkész azt mondta: „Én Krisztus nevében már régen megbocsátottam.”(Székely János: Én vagyok az út)

Berényi Mihály*: Születésnap ünneppel

Hajnali három ébresztett, bár én egy szót sem értettem.
Lényeg az, hogy – anyám és én – felriadtunk mind a ketten.
Mennem kellett, mert kinőttem a különben is szűk helyet.
Öt körül mondta valaki: Fiú. Szösze. Megérkezett.

Húsvéthétfő volt. A világ – szerte a Földön – ünnepelt.
Nem ám engem! Valami mást. A véres halotti lepelt?
Igen. Azt. Később megmondták. Azért, mert Ő nem volt benne.
Ki nem? Hol van? Föltámadott? Ezt nekem tudnom illene?

Évek múlva értettem meg. Ő volt Krisztus, a megváltónk.
S azért ünnep a húsvét, mert a sziklasír üresen kong.
Az öröm másnapján jöttem, ez kétszer is ünnep nekem.
Jaj, de jó, hogy nem korábban! A gyászteli nagypénteken.

***BOLDOG SZÜLINAPOT! ☺**

Ne félj!

Mese egy sasról

Egyszer egy sasfióka kiesett a fészekből. Véletlenül arra járt egy paraszt, aki hazavitte, és a baromfiudvarban helyezte el. A sasfióka a tyúkok között nőtt fel.

A tyúkok eleinte bizalmatlanul tekintettek az idegenre, aki vadul csapkodott a szárnyával, és ügyetlenül a levegőbe akart emelkedni. Miután a sas még fiatal és alkalmazkodó képes volt, gyorsan megtanulta, hogy úgy viselkedjék, mint a tyúkok. Hamarosan már csak a külsejében különbözött a baromfiudvar lakóitól. Akárcsak a tyúkok, ő is kukacokat keresett a földön, magokat csípett fel az etetőedényből, és megpróbált tyúk módjára kotkodácsolni. Ahogy múlt az idő, egyre ügyesebbé vált mindebben. Fokozatosan elhalványult benne az a különös vágy, hogy a levegőbe emelkedjék. Időnként, amikor egy árnyék siklott a baromfiudvar fölé, és valamennyi tyúk hisztérikusan kotkodácsolva bokrok és fák alatt keresett menedéket, a kis sas volt az egyetlen, aki felnézett az árnyéokra, és furcsa vágy fogta el. Miután azonban nem tudott magyarázatot találni ezekre az érzésekre, és valamennyi tyúk értetlenül nézett rá, amikor beszélni akart velük erről, elfojtotta magában ezt a vágyat. És amikor a következő alkalommal árnyék jelent meg a baromfiudvar felett, ő is behúzta a fejét, akárcsak a többiek, és egy bokor védelmébe menekült velük.

Évekkel később egy vándor ment el a baromfiudvar mellett. Amikor megpillantotta a sast, megkérdezte a parasztot: "Hogyan lehetséges, hogy te egy sast tartasz a baromfiudvarban? Nem tudod, hogy ő egészen más életre van szánva?"

A paraszt elmesélte neki, hogyan találta meg annak idején a sasfiókát, és mivel nem volt más ötlete, a baromfiudvarban helyezte el. "És amint látod, jól érzi magát a tyúkok között. Ő is egy közülük."

A vándor csóválta a fejét, és arra kérte a parasztot, hadd vigye magával a sast egy sétára. A parasztnak nem volt ellene kifogása, így a vándor felemelte a sast, a karjára ültette, és kiment vele az udvarból. Lassan, kényelmesen sétált a sassal a dombok felé. A sas leeresztett szárnyal és behúzott fejjel ült a karján, és csak időnként kockáztatta meg, hogy félve végigtekintsen az idegen környezeten. A vándor felsétált vele egy dombra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a tájra, de a sas csak keveset látott mindebből.

Este a vándor visszavitte a sast a baromfiudvarba. A madár megkönnyebbülten reppent le a földre, és szorgalmasan elkezdett kukacokat keresni. Nagyon örült, hogy ismét a társai között lehet.

A vándor néhány nappal később visszatért, ismét a karjára ültette a sast, és elindult vele a messzi dombok felé. A sas ezúttal kíváncsian nézett körül. Amikor elértek egy magas domb tetejére, a vándor felemelte a levegőbe a karján ülő sast. A sas csapkodott a szárnyával, hogy visszanyerje az

egyensúlyát, és közben legnagyobb csodálkozására felemelkedett a levegőbe. Csodálatos érzés volt ugyan a szabad lebegés, de a sas megijedt, és ismét belekapaszkodott a vándor biztonságot jelentő karjaiba. A vándor nevetett, ismét lesétált a madárral a dombról, és visszavitte a baromfiudvarba.

A sas továbbra is úgy viselkedett, mint egy tyúk, de közben alig várta, hogy megérkezzék a vándor. Amikor a férfi a következő alkalommal eljött, a sas magától értetődően a karjára röppent, büszkén felszegte a fejét, és látszott, hogy alig várja, hogy elinduljanak.

Ismét felmentek a magas hegytetőre. Csodálatos nyári nap volt, langyos szellő simogatta a fákat, az égen fehér felhők lebegtek, és körös-körül csodálatos, messze nyúló táj húzódott, zöld erdővel és termékeny földekkel. A vándor felemelte a karját, és óvatosan egy ívet húzott a levegőben. A sas eleinte félve kapaszkodott a karjába, izgatottan csapkodott a szárnyával, de aztán ösztönösen kiterjesztette a szárnyát, és a szél egyre magasabbra emelte a levegőben.

Hirtelen hangos, győzedelmes kiáltást hallatott, és eleinte szűk, majd egyre nagyobb köröket írt le a levegőben. Szinte súlytalanul repült a végtelen felé.

Mint egy király a birodalmában.

Szent-Gály Kata: Visszanézés

Majd egyszer emlék lesz a Föld,
az út, a kert, hol jártam,
akácvirágok, esti csönd,
s az ablak is szobámban,
hol csillagok rezgő fényein
egy más világba szállt a lélek,
és megsejtette titkait
az Isten életének.

Majd egyszer emlék lesz a nap,
amely ma még szorongás,
mert hazatért a gondolat
és már csak messzi zsongás,
örömré váltott fájdalom, az első perc
– és vége nincsen:
először s mindörökre már
szívére zárt az Isten.

Gárdonyi Géza: A pók

Utáljátok a pókot, ugye? Én se szeretem valami nagyon, de nem is utálok. Azóta nem utálok pedig, mióta tudom, hogy a pók milyen okos állat.

A bogarak között kevés van olyan, amelyikre elmondhatnánk, hogy okos. A hangya a legokosabb, azután a pók következik, meg a méh.

A hangya meg a méh, – ezek társaságban élnek. A pók, mint afféle vadász, magányosan. Nézzünk csak meg egy pókhálót. Milyen okossággal, mennyi ésszel van megcsinálva. Ahány háló, annyiféle, mert ahol kifeszíti a pók, a hely is mind más.

Az első, ami feltűnő rajta az, hogy a pók olyan helyre kötötte a hálóját, ahol sok légy röpköd. Ahol sok a pókháló, ott bizonyosan sok a légyféle is.

A másik, ami bámulatra méltó rajta, az, hogy a háló olyan ügyesen, feszesen van szőve, hogy az ember se csinálhatná meg különben. Akármelyik szálát érintjük is meg, az egész háló megrezdül, s a gazda előfut a rejtekéből, hogy megnézzze: mi történt? Ha légy esett a hálóba, pillanat alatt ott terem, s egykettőre megkötözi a zsákmányt, hogy ki ne szabaduljon.

Hogyan készíti a pók a hálóját? A nyálából.

Az első szálát a magason kezdi, s lebocsátkozik rajta. Ez az első függőleges vonal. Minden szál ezen kezdődik, s mikor már egyes szálak ki vannak feszítve, a pók, mint valami kötéláncos, rajtok szaladgálva köti meg az egész hálóját.

A kerti pókok, amint megvigyáztam, éjjel végzik ezt a munkát, de láttam nappal is hálókötő pókokat.

Pók uram persze roppant elfárad és megéhezik, mikor a munkáját elvégezte. Alig is várja, hogy zsákmánya akadjon. Vagy a háló közepén, vagy a háló sarkán meglapulva vár a jó szerencsére. Jaj annak a légynek, amelyik odatéved! Az ugyan nem él tovább egy percig sem.

Volt olyan idő, mikor gyűlöltem a pókot ezért a kegyetlenségéért. De aztán meggondoltam, hogy mi lenne belőlünk, ha a légy mind megmaradna? Ha a pók nem enné meg a legyeket, a legyek ennének meg bennünket, annyi lenne a világon.

Bezzeg ősszel, mikor a legyek elvesznek a hidegben, a póknak is rossz napjai vannak. Már októberben óriás nagy hálókat készítenek, hogy foghassanak valamit. Később pedig, mikor látják, hogy nem fognak semmit, hosszú szélhajókat csinálnak a nyálukból, s mikor jön az őszi szél, ráülnek és elrágják a végét.

Ezeket a repülő szálakat *ökörnyálnak* nevezik a gyerekek.

A pókok oda szeretnének utazni, ahova a fecskék. De talán egy se ér oda. Elpusztulnak ők is a hidegben, mint a legyek, és csak a tojásuk marad fenn a következő esztendőre, vagy azon az ökörnyálon, vagy a falak zugaiban.

Télen át sokszor egymás mellett van a légy tojása, meg a pók tojása. Várja a feltámadást. Tavasszal a melegség kikölti mind a kettőt, s akkor újra van pók, meg újra van légy, s ismét folyik a harc az életért a nagy természetben.

Szent-Gály Kata: Árvíz

Ez már nem élet, ez a nincs tovább,
mint amikor már megszakadt a gát
és nincs homokzsák, nincsen semmi se,
marad az ember puszta két keze,
s valami ösztön folytán hord követ,
földet kapar, lihegve töltöget,
talán – és hátha. Többet nem bírok,
de akarok, -- és hinni akarok.

Kiss Tamás: Úgy várom...

Úgy várom nyárra az enyhe őszt,
s a lucskos őszre a telet,
legjobban mégis a tavaszt,
a napot, fényt, a meleget.

Így élek hosszú évek óta,
ebben lelek vigaszt csupán,
hogy mint a rab, számlálgatom:
jön egyik a másik után.

Így élek én már évek óta,
sohasem azzal, ami van,
csak ami lesz. De már tudom
s élvezem, hogy csalom magam.

Tán nem csalás a csikók futása,
s kezünkben a virágos ág,
kék ég, a zöld lombok között,
a visszatűnő ifjúság?

Kiss Péter: Április

Fodros felhőben gázol a tavasz
Bolond nappal kezdi a nagy ravasz
A hónapot
Fázós hangú hajnalon az ágak
Összebújva rózsarügyet tolnak
Maguk előtt
Fedetlen főt keresnek záporok
Könnyű ingeseket a viharok
Vigyorogva
Csontját Rozsdás eldugni nem tudja
Bús szellő árok vizét borzolja

Egykedvűen
A nap megbotlik gólyalábakon
Araszol a lomha délutánon
Az álmodó
A Hold mély zsebébe dugja kezét
Kutyaugatás szaggat kerítést
Emberestül
Az éjjel kertben sündörög a fagy
Normális (?) időben, azért te vagy
Most Április

Ihász-Kovács Éva: Csendélet

Tulajdonképpen alig volt kikelet,
s jóformán minden átmenet nélkül
iderobban a nyár. Sárga tulipán-arca
a napnak fennakadt a földfeletti világ
ág-bogain.

Csak éreztük ezt a tavaszt. A sarokból
idemorran vén komondorhangja a télnek,
de szerelmünk tártörömű fecskéi már
ugye, hogy visszatértek? Szívünk vázáiban
pompáznak az orgonaszálak.

Gárdonyi Géza: Hogyan csinálódik a vers

Kívül meleg van. Belül hűvös van. A papa az aratóknál jár. A mama a konyhán foglalatoskodik.

Juliska egy félbemaradt hímzést varr tovább az ebédlőben.

Hogy mi okból kell annak a hímzésnek éppen most varródnia, holott se névnap, se születésnap nem lesz a nyáron, annak kitalálására az én elmém csekély. Meglehet azért, mert ott van az ebédlőben Lajos diák is.

Lajos diák rokon. Bajos lenne kisütni: honnan. Nem is keresik, mert hátha az derülne ki, hogy nem rokon. Az pedig fölösleges lenne, mivelhogy Lajos diák jeles férfiú: verset is közölt már tőle a Csobáncz és Vidéke; jövőre pedig tanár lesz.

Lajos diák valami ócska könyvet talált. Azt olvasgatja.

Unalmas könyv lehet. Lajos diák föl-fölpillant belőle, és Juliskára vizsgálódik.

Juliska hihetetlen gyorsasággal öltöget. Pedig unalmas lehet az a hímzés is.

Juliska fölpillant és Lajosra néz. (Ennek a Lajosnak éppen olyan bajusza lesz, mint Mátyás királynak. Mátyás királynak, - akárki nézze ott a falon, égnek álló hegyes a bajusza. De csókolni való király!)

- Kérdeznék valamit, - így szakítja meg a csendet Juliska.

- Tessék, - feleli Lajos.

És a könyvet becsukja.

Juliska kémlő pillantást mér Lajosra. Azután egy határozott mozdulattal leül vele szemben az asztal mellé.

- Mondja meg nekem, - szól kipirulva, - hogyan kell verset csinálni?

- Semmi sem könnyebb annál, - feleli Lajos.

- Igazán?

- Szavamra mondom.

- Hát hogyan?
- Az ember elővesz egy darab papirost, meg egy ceruzát. Azután belé-
gondolkozik a szívébe...
- És leírja.
- Leírja a szíve gondolatát.
- Hát csináljunk egy verset! - mondja Juliska tapsolva.
- Csináljunk.
- Én írom.
- Én meg diktálom.

Juliska ceruzáért és papirosért fut. Maga elé teszi. Gyöngédeden végig-
simogatja a tenyerével.

Az asztalra könyökölnek, és egymás szemébe néznek.

- Diktálhatok?
- Diktálhat.
- De úgy ahogy érzek?
- Úgy, ahogy érez.
- Mert verset írni másképp nem lehet.
- Leírom, ahogyan mondja.
- Hát írja: Ébren vagyok? vagy álmodom...?

Gondolkodom, gondolkodom:

- Ébren van Lajos, ébren - jegyzi meg Juliska, gyorsan írva a szavakat.
- Ébren? Szébb vagy, mint az álom,
Kis Juliskám, gyöngyvirágom!
- Ezt nekem mondja? - kérdi Juliska elpirultan.
- Természetesen, ha nincs kifogása ellene.
- Nincs, Lajos.
- Mert verset csak a pillanat hatása alatt lehet írni, és én így mindig azt
diktálom, ami a pillanat hatása alatt felfakad a szívemből.
- Óh, ez gyönyörű vers! Folytassa.
- Lelkem drága gyöngyvirága.
Ülj le mellém a díványra.
- Igazán azt akarja?
- Bizony, a vers érdekében.....
- A vers érdekében?
- Ha nem ül ide, akkor a vers félbeszakad.
- Inkább odaülök.

A díványra szökken. Térdére helyezi a papirost, és várakozó tekintettel néz
Lajosra.

- Így, így nézz rám kék szemeddel;
Mennyországos kék egemmel!

Hadd fogjam meg a kezedet...

- Akkor mivel írjak?
- Azután írja. Most csak nyújtsa a kezét, hogy a verset ki tudjam egészíteni.
- Itt van.

Lajos csakugyan megcsókolja a kis kezét.

Juliska zavartan néz rá.

- Írja hát: Rácsókolom a lelkemet.

- Vagy úgy? Majd elfelejtem, hogy a verset írni is kell.

Lefirkantja a hiányzó sort, azután ragyogó szemmel néz Lajosra, várva a folytatást. Lajos nekimelegedve, érzéssel mondja:

- Liliomszál! gyöngyvirágszál!

Ha nekem egy csókot adnál...

- Reményilem, ezt nem komolyan mondja?

- A vers kívánja, Juliska.

- A vers kívánja?

- A vers.

- Igazán kívánja az a vers?

- A legkomolyabban.

- És anélkül nem lehet folytatni?

- Honnan vegyem hozzá az érzést?

- De furcsa ez a verscsinálás, Lajos!

- Azt hiszem, szép vers lesz.

- Igazán?

- A csók érdekes fordulat benne. Nem igaz?

- Még nem tudom.

- Hát...

Juliskát gyöngéden átölelve a szemébe néz. Juliska lesüti a szemeit.

- Jaj, - így rebeg, - nem szabad Lajos.

- Miért ne volna szabad?

- Meglátanak.

- Magunk vagyunk.

- Lát a jó Isten.

- Itt a pusztán, kánikulában?...

- Mindenütt jelen van.

- Hát akkor minek tanította az embert csókolni?

- Az igaz, Lajos. -Hát... Pillanatnyi csend. A szobában minden mozdulatlan.

Mátyás király a padlás felé néz. A vén fal órát az árnyékban ballagdál.

- Az ablakon nem lát be valaki?

- Nem Juliska, csak a leánderek.

Juliska arca odasimul a Lajos arcához.

- Elég, elég, valaki jön!

Felugrik a leány. A papirost magával ragadja.

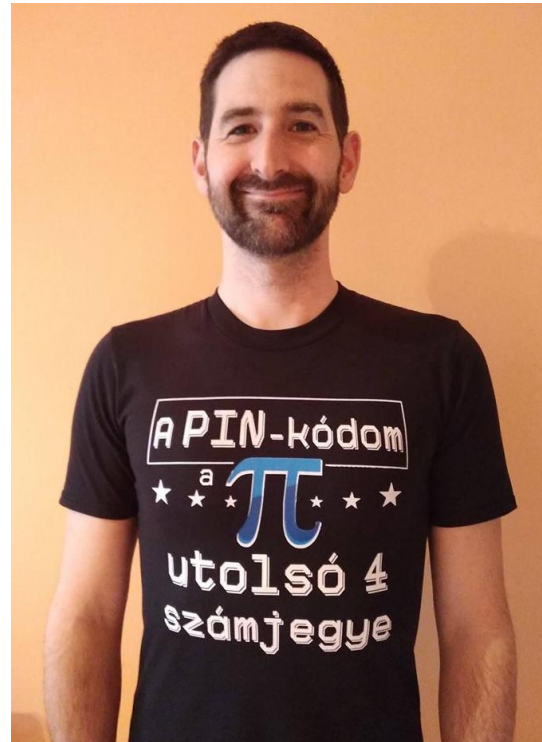
- Nem jön senki. Maradjon édes Juliska.

A leánynak pipacs-piros arca megfordul az ajtóban. Ujját az ajkára téve, ragyogó tekintettel susogja:

- Holnap folytatjuk... a verset.

Sönfeld Máttyás:vers

3 1 4 1 5 9
Lám e szám a nyerő, idillikus,
2 6 5 3 5 8
Un minden olyat, ami véges, ciklikus.
9 7 9
Diadalmas hosszad műalkotás,
3 2 3 8 4 6
Oly jó, oly ámulatba ejtő, csodás!
2 6 4 3 3 8
Le tudtam írni: itt van memoárom,
3 2 7 9
Pár jó strófám folytatom,
5 0
Hoppá...

A vers márc.21-én, a költészet napján született, mellette a szerző.

Ludolph van Ceulen (1540 – 1610) német származású holland erődítmény-építő, vívómester és matematikus volt. Főleg a kör kerülete és átmérője közt fennálló viszonynak (-nek) a kiszámításával foglalkozott. Síremlékén (Delft, Hollandia) láthatók a nevét híressé tevő tizedes tört első számjegyei:
3,1415926535897932384626433832795029

Rövid igazságok

Az élet előttem áll, és nem látok tőle semmit.

Az élet szakadatlan küzdelem. Délelőtt az éhséggel, délután az álmosággal.

Az élet attól szép, hogy bármi megtörténhet. És attól sz..., hogy meg is történik.

Ha javulni látod a dolgokat, akkor valami fölött elsiklottál.

A munkahely olyan, mint a sakk. Ha alacsonyabb beosztásban vagy, akkor csupa paraszt vesz körül és járhatsz gyalog.
De ha előléptetnek, akkor egyből mindenki téged akar leütni.

Vagy sokat keresel, vagy sokáig!

Mindig a főnök végzi a feladat oroszlánrészét: üvölt.

A munka azoknak való, akik nem tudnak horgászni.

A halász azért megy ki a tóra, hogy halat fogjon... a horgász meg azért, hogy ne legyen otthon.

Statisztikailag bizonyított: a válások 100%-a házassággal kezdődik.

A nőknek csakis a belső értékek számítanak. Pl. klíma, világított piperetükör, dönthető bőrülés stb.

A hisztéria alattomos betegség! A nő kapja meg és a férfi hal bele!

Minden reggel ágyba viszem a páromnak a kávéját. Neki már csak meg kell darálnia...

Amiből lekvárt lehet főzni, abból pálinkát is.

Alkoholista az, aki annyit iszik, mint mi, csak ellenszenves.

Azt mondják, elmebajban szenvedek... De én nem szenvedek, élvezem minden percét...

Úriember az, aki ígéretéhez híven megmutatja a bélyeggyűjteményét.

Optimista az, aki azt hiszi, hogy a légy a szobában a kijáratot keresi.

A törhetetlen játékok legfőbb haszna, hogy ezekkel kiválóan össze lehet törni minden mást.

A memóriám már nem a régi. És ráadásul még a memóriám sem a régi.

Attól, hogy valakit nem értenek meg, még nem művész!

Az emberi hülyeségnek csak alsó határa van.

A processzorok füsttel működnek. Ha kijön belőlük a füst, nem működnek tovább.

Az áram alatt lévő alkatrész ugyanúgy néz ki, mint amelyik nincs áram alatt. Csak más a fogása...

Humoros történetek

Mentés

Egy férfi tavasszal úgy gondolta, itt az ideje, hogy megkezdje a motoros idényt. Betolta a motorját a teraszról a nappaliba, ahol néhány ronggyal és benzinnel elkezdte tisztítani. Amikor befejezte, ráült és úgy döntött, hogy egy kicsit megtúráztatja. Szerencsétlenségére a motor sebességben volt és elindult vele a teraszra az üvegajtón keresztül.

A felesége kirohant a konyhából a csörömpölésre, és megtalálta őt összevágva a teraszon. Azonnal hívta a mentőket. Még ezen a délutánon hazaengedték az összevarrt férfit. Asszonya puha ágyba fektette, majd nekiállt a takarításnak. Szépen rendbe rakta a nappalit, majd a maradék benzint lezúdította a vécén. Nem sokkal ezután a férj felkelt, rágyújtott és kiment, hogy könnyítsen magán. Leült és bedobta a cigarettát a vécébe, amely azonnal felrobbant, mert a gondos feleség nem öblítette le a benzint. A robbanás kirepítette a férfit az ajtón.

A feleség meghallotta a robbanást és férje rémült sikolyát. Berohant a fürdőbe és ismét megtalálta férjét, most letolt nadrággal és szétégett hátsóval. A gyakorlott asszony ismét hívta a mentőket. Ugyanaz a két mentős jött megint, s miután felfektették a férjet a hordágyra, az egyikük megkérte a feleséget, mesélje el, hogy most mi történt.

Mikor meghallotta a történetet, olyan nevetőgörcs fogta el, hogy leejtette a hordágyat, így a fickó két csontját is eltörte.

Meghökkenő

Egy novemberi este egy fiatal srác stoppol egy eléggé gyér forgalmú úton. Ráesteledik, az eső is szemerkélni kezd, amikor meglát egy lassacskán felé közeledő fénycsóvát. A kocsit lassan mellé gurul és emberünk meg sem várva hogy az megálljon, feltépi a jobb oldali ajtót és beugrik...

Megdöbbenve látja, hogy az autóban nem ül senki, de az szépen egyenletesen halad tovább. Első megdöbbenéséből felocsúdva - arra gondolva, hogy itt legalább nem ázik - elnyújtózik az ülésen, de ekkor észreveszi, hogy az úton egy kanyarhoz közelednek. Még mielőtt a kormányhoz tudna nyúlni, megjelenik egy kéz és a kocsit a helyes irányba kormányozza, majd eltűnik. Az emberünk köpni-nyelni nem tud a megdöbbenéstől, főleg amikor a jelenet a következő kanyarnál megismétlődik, majd újra és újra, ahogy épp az útirány megkívánja. Végül elérkeznek egy benzinkúthoz, ahol a kocsit begördül a parkolóba...A stoppos - aki ekkorra már eléggé be van rezelve - félelmében meg sem várja, hogy a kocsit megálljon, kipattan és berohan a töltőállomásra. Megpillantja a pult mögött álldogáló kutast, és éppen belekezdene az elképesztő történet elmesélésébe, amikor kinyílik az ajtó és belép két ázott pasas. Az egyik rápillantva odaszól a másiknak:

- Te Géza! Itt a srác, aki beugrott a kocsiba, amikor toltuk...

Alvó gyülekezet

Panasz érkezett a püspökhöz egyik falusi gyülekezetből, hogy lelkipásztoruk olyan unalmasan prédikál, hogy mindenki alszik az istentisztelet alatt. Kérték, helyezze át valamelyik más egyházközséghez. Erre a püspök elhatározta, hogy váratlanul betoppan majd erre az alvó istentiszteletre.

Amikor a bepanaszolt lelkipásztor felment a szószékre, s megpillantotta a máris szunyókáló gyülekezetben a püspököt, mentő ötlete támadt. Így kezdte prédikációját.

– Kedves testvéreim! Egy nagy vallomással tartozom a gyülekezetnek.

Erre máris felfigyeltek a hallgatók. A következő mondatra aztán már a többség csupa fül volt.

– Be kell vallanom, hogy életem legboldogabb óráit egy olyan asszony karjaiban töltöttem, aki másnak a felesége volt.

Aki még mindig aludt, azt már könyökkel bökdösték a mellette ülők, hogy ébredjen már. A lelkipásztor így folytatta:

– És tudjátok, ki volt ez az asszony? És tudjátok, ki volt ez az asszony? – csigázta a gyülekezetet, melynek tagjai közül már senki nem aludt, sőt kíváncsian kezdtek körülnézegetni a női padosorokban.

– És tudjátok, ki volt ez az asszony? – kérdezte újra a kíváncsiságtól pattanásig feszült figyelemmel érdeklődő gyülekezet felé fordulva, majd kimondta a nevét: – Az édesanyám volt.

Ki az öreg?

Egy fogorvosi rendelő várószobájában ültem. Soha nem jártam előtte ennél a fogorvosnál. Amint várakoztam és nézelődtem, megláttam a falon az orvos diplomáját, amin rajta volt a teljes neve. Hirtelen felelevenedett az emlékeimben egy magas, feketehajú, sportos srác arca, aki az osztálytársam volt a gimnáziumban kb. 30 évvel ezelőtt.

Létezne, hogy ez ugyanaz a fiú, akibe titokban szerelmes voltam?

De miután bementem a rendelőbe és megláttam, elhessegettem magamtól a gondolatot. A félig kopasz, őszes, igaz hogy magas, de kövér és ráncos arcú férfi láttán azt gondoltam, túl öregnek látszik ahhoz, hogy az osztálytársam lehetett volna.

Miután megvizsgálta a fogaimat, megkérdeztem tőle, hogy a Móricz Zsigmond gimnáziumban tanult-e.

- Igen, igen - válaszolt büszkén mosolyogva.

- És mikor érettségiztél? – kérdeztem.

- 1975-ben. Miért kérdezed?

Mire én:- Nahát, te az osztályomba jártál!

Hosszan végigmért ez a RONDA... KOPASZ... RÁNCOS... KÖVÉR... ÖREG fickó, és azt kérdezte:

- Melyik tantárgyat tanítottad???!?

Öregedés

Minél idősebb vagyok, annál kevésbé bízom a régi mondásban, hogy a kor bölcsességgel jár.

Öregkor az, mikor régi osztálytársaid annyira őszek, ráncosak és kopaszok, hogy fel sem ismernek.

Amikor már mindenre tudod a választ, de senki nem tesz fel már kérdéseket. Az öregedés jele, ha az érzelmeidet felcserélik a tüneteid. Amikor mindened fáj, ami meg nem, az nem is működik. Ilyenkor a gyógyszeres szekrényed már jobban fel van szerelve, mint a bárszekrényed.

Hogy maradjunk fiatalok?

Az öregség nem ér utol, ha mozgásban maradsz!

1. Vedd magad körül azzal, amit szeretsz, a családdal, háziállatokkal, szép ajándékokkal, növényekkel... Hallgass zenét, szentelj időt a hobbidnak... A lakásod – a menedéked.
2. Mond az embereknek, hogy szereted őket, valahányszor csak alkalmad nyílik rá!
3. Csak vidám barátokra tegyél szert. A siránkozások téged is elgyengítenek.
4. Tanulj meg örülni az egyszerű dolgoknak is. Nevezz gyakran, hosszan és hangosan. Addig nevezz, amíg el nem áll a lélegzeted.
5. Tanulj egész életedben. Tudj meg többet a számítógépekről, repülőkről, kertészkedésről és hasonlókról... Ne hagyd az agyadat ellustulni. „A tétlenkedő agy – az ördög fenségterülete” és ezt az ördögöt úgy hívják, hogy Alzheimer kór.
6. Ne foglalkozz a számokkal. Ide tartozik a korod, a súlyod és a méreted. Ez hadd maradjon az orvosok gondja. Azért fizetjük őket.
7. Törődj az egészségeddel! Ha jó egészségnek örvendsz, igyekezz azt megtartani. Ha nem nagyon jó – javíts rajta. Ha szükséges, ehhez kérj segítséget.
8. Előfordulhatnak megtorpanások. Ilyenkor tűrj, bánkódj, de haladj tovább. Az egyedüli lény, aki életed végéig veled lesz – az Te magad vagy. Légy ÉLŐ, amíg csak élsz!
9. Utazz sokat, de ne olyan helyekre, amikkel kapcsolatban lelkiismeret-furdalásod lehet. Csak sétányokon sétálj, még akkor is, ha távolabb esnek a lakásodtól.

És mindig emlékezz rá: Az élet hosszát nem azzal mérjük, hogy hányszor vettél levegőt, hanem azzal, hányszor állt el a lélegzeted valami szép látványtól!